

2016. június 26.

Nyíregyháza

Istentisztelet

**„Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérzel-
műek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek. Nem fizetvén
gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt
ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hívatatok el,
hogy áldást örököljete. Mert a ki akarja az életet szeretni, jó
napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy
ne szóljanak álnokságot. Forduljon el a gonosztól, és csele-
kedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. Mert az Úr
szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgése-
in; az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön. És kicsoda az,
a ki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? De ha
szenvettek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való
félelemből pedig ne féljete, se zavarba ne essete. Az Úr Is-
tent pedig szenteljéte meg a ti szívetekben. Mindig készek
legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a
bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel. Jó
lelkiismeretetek lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket,
mint gonosztevőket, megszegyenüljenek akik gyalázzák a ti
Krisztusban való jó élteteket. Mert jobb ha jót cselekedve
szenvettek, ha így akarja az Isten akarata, hogy nem gonoszt
cselekedve. Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért,
mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen;
megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek
szerint.” 1Pt 3,8-18**

Szeretett Gyülekezet!

Drága testvérek!

Szentháromság ünnepe után 5. vasárnapunknak azt a címet
adták: *„Hívás bizonyágtételre”*. Ma arról hallhatunk, hogy a
Krisztusban hívő ember, a Krisztusra építő ember élete hogyan
telik, hogyan él. Nem máról holnapra, nem „ahogy esik, úgy puf-
fan”, nem nihilista módon, nem habzsolja az életet, nem szambá-
zik a világ és a hívő élet között, hanem tükröződik Krisztus az
életén. Ahogy Krisztus sem szambázott a világ és az Atya között,
vagy nem volt benne megfelelési kényszer a farizeusok felé, ha-
nem az Atyának engedelmeskedve járt azon az úton, amely előtte
kedves volt. Ma a bizonyágtévő életről lesz szó! Hogyan él a
Krisztusban hívő ember?

Elöljáróban el kell mondani azt, s ez a mondat segít meg-
érteni a hívő élet nehézségét, amit Jézus is megmondott: **„Én az
én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem”** Jn
5,43 és **„És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség
nem fogadta be azt.”** Jn 1,5. Jézus egész élete folyamán megve-

tett volt, többnyire a meg nem értés vette körül. Olyan döbbenetes az a két mondat a Bibliában, amely szintén tükrözi a Jézushoz való hozzáállást: „**Nem is tudott itt (Názáretben) egyetlen csodát sem tenni, azonkívül, hogy néhány beteget – kezét rájuk téve – meggyógyított. Csodálkozott is hitetlenségükön.**” Mk 6,5-6a; „**És noha ő ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek őbenne.**” Jn 12,37. Ha Jézus ezekkel szembesült nap, mint nap, hogyne kellene a hívő embernek is mindezeket átélni. Sok meg nem értést, rágalmat, szitkozódást, rosszindulatot. Péter apostol levelében ezért kerül elő ez a téma (újra). Erről ugyan már beszélt Péter apostol a levelében, de úgy látszik annyira égető, sürgős kérdése, annyira csüggesztő problémája volt ez a gyülekezeteknek, hogy megint visszatér rá. A szövegből pontosan megállapítható, mi bántotta, mi keserítette a levél olvasóit. Gonoszul bántak velük, szidalommal illették őket, különböző bántalmazásban részesültek, szenvedtek az igazságért, rágalmazták őket, mint gonosztevőket, gyalázták az ő Krisztusban való életüket. Szóval: mindenféle emberi rosszindulat, sértés, szenvedés, meg nem értés, gáncsoskodás vette körül őket, mint keresztyéneket. Sokat

kellett szenvedniük környezetüktől. Nem testi szenvedésről van szó, nem olyanról, amit betegség vagy gyász okoz, hanem olyanról, amit az emberek okoznak egymásnak, amivel egyik ember nehezzé, fájdalmassá, kibírhatatlanná tudja tenni az életét a másik számára. Olyanról, amit a veszekedés, a rágalmazás, a pletykálás, a gyanúsítás, a durva szavak, a szidalmazás okoz.

Azt hiszem, számunkra sem ismeretlen az ilyen fajta szenvedés. Szinte azt lehetne mondani, hogy minden más szenvedést könnyebben eltűr az ember, mint azt, amit az emberi rosszindulat okoz neki. Ez a szenvedés sokkal több ember életének a háttérében ott van, mint gondolnánk. Talán a tiédben is! Szidalom, rágalom, bántalmazás, gyalázás: micsoda bomlasztó erők ezek, szétválasztják a jó szomszédokat, behatolnak a családi életetekbe, terhessé teszik a hivatali munkát, egymás ellen uszítják a földrészeket! Mennyi szenvedést tudnak emberek embereknek okozni! - Nos, tehát ebbe a problémába szól bele most Isten Igéje. Azt mondja: ilyen helyzetben is, sőt éppen ilyen helyzetben a Krisztus evangéliumához méltó módon viseljétek magatokat! Igen: éppen az ellenségeitekkel szemben! Mert könnyű „komfortos”

keresztyén életet élni, könnyű hívő közegben Krisztus felvállalni, könnyű a hegyen jól érezni magunkat, na de Krisztus nem belterjes keresztyéneknek hívott el bennünket, hanem azt mondta: „Menjetek széles e világra”. Nem azt mondta, hogy legyetek hívők a templomba, s éljete a világ szerint! Hanem – ahogy Pál írja: **„legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.”** Fil 2,15. A Krisztusban hívő ember Krisztus világosságát ragyogja be az életével, a szavaival, a megjelenésével és ragyog ebben az életben, mint csillagok az égen. Krisztust ragyogja a munkahelyén, a családjában, a munkájában, a tárgyalásában, a szolgálatában, a beszédében. Krisztus jelenik meg ott, ahol krisztusi életet szeretnének élni. Ehelyett sokszor mit lehet tapasztalni? Mintha sok hívő élete ketté szakadna, másképpen él a gyülekezetben és másképpen él a munkahelyén vagy a családjában. Elítéli a trágár szavakat a gyülekezetben, nagyban bólogat, mikor a lelkész az Ige alapján a tiszta beszédről prédikál, de a munkahelyén, a családjában vagy a gyülekezeten kívül még hipóval sem lehet kimosni

a száját, úgy fröcsög és olyan csúnyán beszél. A házasságát méltatja, a karikagyűrűjét forgatja, simogatja és karol szeretettel a feleségébe a gyülekezetben, de a feleségétől távol, a gyülekezeten kívül félreérthető gesztusokat tesz, flörtöl, hízeleg más nő jelenlétében. Az ilyen nem hívő, hanem el akarja magával és másokkal hitetni, hogy hívő. És tudjátok, mennyi ilyen van? Mennyi beszélgetésben lepleződik le a szívnek az indulata? A Krisztust ragyogó élet az nem ilyen. Ezért írja Péter: **„legyetek egyértelműek, rokonérazelműek (együtt érzők), atyafiszeretők (testvérszeretők), irgalmasak, kegyesek (alázatosak).”** Sokszor ez az egyértelműség hiányzik emberek életéből, különösen a hívők életéből. Egyértelműen látszik-e, hogy Krisztussal járok, Ő az életem alapja, Ő életem mozgatórugója? Egyértelműen élek-e? Egyértelműen beszélek-e? Vagy az életem kétértelmű, félreérthető? Az egyértelműben benne van „egy” szó, ami azt is jelenti: nem kétfelé sántikál, hanem egy irányba megy, egy úton jár, a Krisztus útján. Az egyértelmű azt is jelenti, nem fér hozzá kétség, nem félreérthető, nem tesz kétértelmű kijelentéseket, a szavai, az élete nem kétértelmű, hanem egyértelműen látszik, hogy

hova tartozik, kinek az oldalán áll, kit követ, kinek engedelmeskedik, kit szeret és kihez ragaszkodik. Az a baj, hogy tele van az életünk ilyen kétértelmű dolgokkal, ahogy olvashatjuk János evangéliumában: **„Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek benne (Jézusban), de a farizeusok miatt nem vallották be, hogy ki ne zárják őket a zsinagógából, mert inkább szerették az emberektől kapott dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.”** Jn 12,42-43. Látjátok? Ilyen kétértelmű dolgokat lehet tapasztalni sokszor emberek életében. A bizonyágtevő élet az egyértelmű megvallás és iránymutatás! Szívvel elhiszem és szájjal megvallom, hogy Jézus Krisztus Úr (Róm 10,10), s amit szájjal megvallok, arról leginkább az életem prédikál! Olyan hitvallókra van szükségünk, akik nem csupán érthetően beszélnek, hanem akiket nem lehet félreérteni sem. (Spurgeon). Olyan hitvallókra, bizonyágtevőkre van szükség, akik érthetően élnek Krisztussal. Nem mutatvány a keresztyén életük, hanem igei tartalommal van megtöltve. Akik az írott Igét elkezdik élni. Tudjátok, Spurgeon egyszer azt mondta: *„A bizonyágtétel olyan étel, amit forrón kell tálalni. Ha langyos, csak undort kelt.”* A bizonyág-

tevő élet Krisztus felvállalása! Ahogy Krisztus felvállalta azt a felvállalhatatlan életemet ott a kereszten, ahogy Péter írja: **„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért”**. Felvállalta az életemet, felvitte a bűneimet, pedig neki nem lett volna rá szüksége, de mégis megtette. A bizonyágtevő élet az a hálából fakad, mert hívő ember hálás Jézus Krisztusnak azért, hogy felvállalta a felvállalhatatlant. Meghalt az igaz a nem igazakért, a büntelen a bűnösért.

Drága Gyülekezet!

Vegyük komolyan az Isten szavát, építsük be az életünkbe, váljék láthatóvá Krisztus az életünkön és legyen egyértelmű az életünk!

Ámen!